

Sygn. akt V.2 Ka 599/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Sędziowie: SSR del. Ewa Tatarczyk (spr.)

SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Monika Brzoza

w obecności Wandy Ostrowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2014 r.

sprawy:

H. K. /K./

syna E. i M.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju

z dnia 5 września 2014r. sygn. akt II K 87/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 5 w ten sposób, że jako podstawę orzeczonego środka karnego wskazuje art. 42 § 2 kk;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. kosztami za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt V 2 Ka 599/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Jastrzębiu Zdroju wyrokiem z dnia 5 września 2014 r. wydanym w trybie art. 387 § 1 k.p.k. uznał oskarżonego H. K. za winnego popełnienia czynu z art. 178 a § 1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 13 grudnia 2013 r. ok. godz. 17.00 w J. na ul. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości zachodzącym przy wartości 0,82 mg/l i 0,84 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki D. o nr rej. (...) i wymierzył

mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat , po myśli art. 71 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 10 złotych , na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 zobowiązano oskarżonego w okresie próby do powstrzymania się od nadużywania alkoholu , na mocy art. 42 § 1 k.k. i art. 63 § 2 k.k. orzeczono środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku zaliczając na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 13.12.2013 r. do 05.09.2014 r.

Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądzono od oskarżonego wydatki postępowania w kwocie 390 złotych i obciążono go opłata w kwocie 450 złotych .

Apelację od wyroku wniosła Prokuratura Rejonowa w Jastrzębiu Zdroju i zaskarżyła orzeczenie w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym i powołując się na przepis art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 1 i 4 k.p.k. zarzuciła mu rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu poprzez orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku – pomimo , że oskarżony w sposób rażący naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób , że będąc w stanie znacznej nietrzeźwości kierował samochodem w godzinach znacznego nasilenia ruchu , mając w wysokim stopniu upośledzoną zdolność do prowadzenia pojazdów i świadomie stanowiące realne zagrożenie dla pozostałych uczestników tego ruchu , co sprawia , że orzeczona wobec oskarżonego kara jest nieadekwatna do wagi czynu , stopnia społecznej szkodliwości i nie spełnia stawianych jej wymogów społecznego oraz indywidualnego oddziaływania .

Wskazując na powyższy zarzut skarżący w oparciu o art. 437 § 2 kpk wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania . Nadto oskarżyciel publiczny wskazał , iż Sąd I instancji dopuścił się także obrazy przepisu art. 42 § 2 k.k. poprzez orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na podstawie art. 42 § 1 k.k. zamiast na podstawie art. 42 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy zważył , co następuje :

Apelacja prokuratora (poza zarzutem obrazy art.. 42 § 2 k.k.) okazała się niezasadna i z uwagi na to nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie stwierdzić należy , iż ustalony stan faktyczny i przyjęta kwalifikacja prawna nie budzą wątpliwości .

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutu Prokuratora niewspółmierności kary poprzez wymierzenie środka karnego w minimalnym wymiarze – 1 roku.

Niewątpliwie przy ocenie zarzutu rażącości kary nie można ograniczać się tylko do jednej orzeczonej kary lub tylko do niektórych orzeczonych względem oskarżonego kar, lecz należy uwzględnić całokształt dolegliwości i skutków prawnych wynikających ze wszystkich kar orzeczonych względem sprawcy przestępstwa (SN Rw 777/83, Inf. Praw. 1984, nr 1, poz. 21). Miarą surowości kary nie jest jej ilościowy wymiar, ale stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej dla danego przestępstwa.

Przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k. zagrożone jest karą grzywny , ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat dwóch . Wziąć należy pod uwagę , iż oskarżonemu wymierzono jako zasadniczą karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności a więc praktycznie w górnej granicy zagrożenia. Nie uszło uwadze Sądowi Odwoławczemu , iż oskarżonemu została ponadto wymierzona kara grzywny , która również stanowi dla oskarżonego znaczną dolegliwość w kontekście jej wysokości i sytuacji majątkowej oskarżonego. Nadto zobowiązano oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu .

Odnośnie natomiast orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w wymiarze 1 roku zgodzić się należy , iż czas trwania tego środka karnego jest adekwatny do indywidualnych okoliczności leżących po stronie oskarżonego. Nie może bowiem ujść uwadze stopień stanu nietrzeźwości , który był znaczny ale nie aż na tyle aby orzeczenie środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku uznać za rażąco

łagodne. Ponadto Sąd I instancji słusznie zauważył, iż oskarżony został ukarany w sposób surowy karą pozbawienia wolności i karą grzywny zaś wyrok w przedmiotowej sprawie jest pierwszym skazaniem oskarżonego, który w chwili popełnienia czynu miał 63 lata i dotychczas nie naruszył przepisów prawa, a nadto w sposób szczery i wiarygodny wyraził żal z powodu popełnionego przestępstwa.

Nie można zatem zgodzić się z apelującym, iż Sąd I instancji przy wymiarze kary nie uwzględnił w sposób prawidłowy - obok prawidłowego ustalenia okoliczności sprawy, stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu - pozostałych dyrektyw wymiaru kary stypizowanych w art. 53 § 1 i 2 k.k. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem względy na społeczne oddziaływanie kary jako jeden z celów kary nie są równoznaczne z wymogiem wymierzania wyłącznie tylko kar surowych. Kara powinna odpowiadać społecznemu poczuciu sprawiedliwości tj. min. przekonaniu społeczeństwa o nieuchronności kary za popełnione przestępstwo, umacnianiu poszanowania prawa, ufności w celowość przestrzegania norm prawnych, zaufania do organów prawa realizujących - osiągnięcie tych celów nie może jednak zostać zrealizowane jedynie przez wymierzanie surowych kar.

Zdaniem Sądu Odwoławczego Prokurator w uzasadnieniu swojej apelacji przedstawia jedynie własny punkt widzenia oraz własną ocenę znaczenia poszczególnych okoliczności obciążających dotyczących oskarżonego. Przyznać należy, iż argumenty skarżącego mają merytoryczny charakter ale w ocenie Sądu nie uzasadniają w sposób wystarczający i przekonujący potrzeby dokonania korekty zaskarżonego wyroku poprzez jego uchylenie. Należy bowiem pamiętać, że z treści art. 438 pkt 4 k.p.k. wynika w sposób jednoznaczny, że nie chodzi o każdą różnicę w zakresie wymiaru kary, ale tylko o taką, która ma charakter istotnej zasadniczej dysproporcji pomiędzy karą orzeczoną przez Sąd pierwszej instancji a karą jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowo zastosowanych dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 k.k.

W ocenie Sądu Odwoławczego wymierzony oskarżonemu środek karny w wymiarze 1 roku odpowiadają społecznemu poczuciu sprawiedliwości i nie można uznać ich za rażąco łagodne.

Abstrahując od powyższych rozważań stwierdzić należy, iż zasadnie oskarżyciel publiczny wskazał, iż Sąd I instancji dopuścił się obrazy art. 42 § 2 k.k. (co zresztą podniesione zostało w uzasadnieniu) – bez wątpliwości oskarżony popełnił przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji będąc w stanie nietrzeźwości a tym samym podstawą orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych powinien być art. 42 § 2 k.k. zamiast art. 41 § 1 k.k., nie jest natomiast konieczne przy orzekaniu środka karnego przywoływanie art. 43 § 1 k.k. i art. 39 pkt 3 k.k.

Z tych powodów Sąd Odwoławczy dokonał zmiany pkt 5 orzeczenia Sądu I Instancji i orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.